

Arrest

nr. 206 650 van 9 juli 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X
 handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun
 minderjarige kinderen:
 3. X
 4. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 14 februari 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 mei 2018.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL die *loco* advocaat S. SAROLEA verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd

waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun huidig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidig eerste volgend verzoek om internationale bescherming voortvloeit uit de motieven die zij naar aanleiding van hun eerste verzoek om internationale bescherming hebben uiteengezet, namelijk de problemen die verzoekers hadden met U.M.

Verzoekers hun eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 192 023 van 14 september 2017 omdat de door hen aangevoerde problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie en omdat hun asielrelaas tevens ongeloofwaardig werd bevonden. Daarnaast werd geoordeeld dat verzoekers niet aantonen dat er in Kirgizië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

Ter ondersteuning van hun huidig eerste volgend verzoek om internationale bescherming leggen verzoekers de volgende documenten neer: hun origineel paspoort en die van hun kinderen; een kopie van een attest van een evangelische christelijke kerk, afgeleverd op 13 oktober 2017 te Bishkek; drie foto's van verzoeker bij een protestantse bijeenkomst, waaronder één in Kirgizië; de oprichtingsakte van zijn landbouwbedrijf Temzi, opgesteld op 13 maart 2013 in Kirgizië; twee originele psychologische attesten van het psychotherapeutische centrum Woman Do, opgesteld op 2 november 2017 en 19 januari 2018 te Brussel; een originele brief van hun advocaat met twee recente mensenrechtenrapporten over de situatie van christenen in bijlage; kopieën van twee handgeschreven getuigenissen over hun problemen, één opgesteld door de zus van verzoekster en één opgesteld door diens echtgenoot; een afdruk van algemene informatie over criminele groeperingen in Kirgizië; een origineel attest van de evangelische kerk Philadelphia, afgeleverd op 21 januari 2018 te Hoboken; een origineel attest van Fedasil waarin hun aanvraag tot niet-overplaatsing om medische redenen goedgekeurd wordt, opgesteld op 10 oktober 2017 te Brussel; een origineel zwangerschapscertificaat van verzoekster, opgesteld op 28 november 2017 te Namen; een originele brief van het Rode Kruis, waarin een verschoningsgrond wordt uiteengezet voor hun gebrek aan betrokkenheid bij de beroepsprocedure van hun eerste verzoek om internationale bescherming, opgesteld te Natoye.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde als volgt:

“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Deze bepaling werd mutatis mutandis ondergebracht in artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018):

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming in overweging te nemen, thans ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. De Raad wijst er vooreerst op dat aangezien reeds in het kader van verzoekers hun eerste verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat verzoekers naar aanleiding van huidig eerste volgend verzoek geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

5.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het volharden in hun verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

5.2. In de mate verzoekers hekelen dat verwezen wordt naar de vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun verklaringen ten tijde van hun eerste verzoek om internationale bescherming, wijst de Raad er op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoekers spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de

kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen. De commissaris-generaal merkt terecht op dat het gegeven dat verzoekers naar aanleiding van hun huidig verzoek om internationale bescherming louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, nl. de poging tot aanranding van verzoekster en de vervolging wegens hun christelijke geloof door U.M., niets wijzigt aan en op zich niet van aard is om afbreuk te doen aan de in het kader van hun vorig verzoek vastgestelde ongelooftwaardigheid van de beweerde problemen met U.M.

Wat betreft de in het kader van hun huidig verzoek gedane verklaringen dat hun problemen met U.M. hun oorsprong hadden in hun christelijk geloof daar verzoeker in 2005 en verzoekster in 2010 bekeerd zijn tot het protestantisme, stelt de commissaris-generaal voorts op goede gronden het volgende vast:

"In casu beweert u bij deze aanvraag dat uw problemen met voormeld persoon zijn toe te schrijven aan uw christelijke geloof, verklaring waarmee u de inschatting van de eerste asielaanvraag als zouden uw asielproblemen vreemd zijn aan de Vluchtelingenconventie, aanvecht. Welnu, deze verklaring kan om de volgende redenen niet aannemelijk worden bevonden. Ten eerste dient opgemerkt te worden dat u gedurende uw eerste asielaanvraag uitdrukkelijk verklaarde dat u de Islam belijdt (gehoorverslag CGVS M.(...), d.d. 11 januari 2017, p.4). Ook uw echtgenote verklaarde in het kader van haar eerste asielaanvraag uitdrukkelijk dat ze moslima is (zie verklaring DVZ, 1ste asielaanvraag Z.(...), d.d. 16 november 2016, rubriek 9). Jullie haalden in het kader van de eerste asielaanvraag beiden enkel aan dat jullie door U.(...) en zijn kompanen bedreigd werden uit louter winstbejag. U zei zelf dat de uitbreiding van uw onderneming en het groeien van uw inkomsten de oorzaak was van uw problemen (CGVS M.(...), d.d. 11 januari 2017, p.8 en p.17-18). Uw echtgenote verklaarde toen bijvoorbeeld ook uitdrukkelijk dat "alles begon met [het] feit dat mijn man [een] business had" (CGVS Z.(...), d.d. 11 januari 2017, p.12). Deze elementen illustreren dat jullie zich beiden identificeerden als moslims, en dat jullie jullie huidige religie op geen enkele manier aanhaalden als oorzaak van de bedreigingen, doch wel uw beroepsactiviteiten.

Tijdens jullie tweede asielaanvraag werd evenwel een heel andere versie van de feiten uiteengezet. Jullie stelden merkwaardig genoeg dat jullie protestantse religie zelfs de voornaamste reden van jullie vlucht uit Kirgizië zou zijn. Zo verklaarde u het volgende: "alle problemen zijn ontstaan door mijn religie", "Maar de problemen zijn begonnen toen hij [U.(...)] op een of andere manier, ik weet niet hoe, te weten kwam dat ik anders gelovig was." (gehoorverslag CGVS M.(...), d.d. 23 januari 2018, p.2 en p.5). Ook uw vrouw stelde dat jullie religie aan de basis zou liggen voor alle problemen met U.(...): "Dus eigenlijk kwam het erop neer dat hij [M.(...)] zijn moslimgeloof heeft verraden omdat hij zich bekeerd had, en daardoor kreeg hij deze problemen", "dus de belangrijkste redenen van onze asielaanvraag zijn het feit dat we in ons land niet langer konden blijven door onze religie, we werden zelfs bedreigd, het waren levensgevaarlijke bedreigingen", "dus de hoofdproblemen waarom we naar hier kwamen hebben te maken met onze religie. Dus met deze religie worden we in ons land niet geaccepteerd. We worden psychisch onder druk gezet. Ons leven liep gevaar, concreet leven van mij, mijn man en mijn kinderen" (gehoorverslag CGVS Z.(...), d.d. 23 januari 2018, p.4, 5, 6, 11 en 12). Jullie legden tevens twee getuigenissen neer, opgetekend door de zus van uw echtgenote en diens respectievelijke echtgenoot, waarin genoteerd staat dat jullie religie de oorzaak van alle problemen zou vormen (zie stukken 6 en 7). Geconfronteerd met de vraag waarom jullie dan niet eerder hadden aangehaald dat jullie religie aan de basis lag van jullie vlucht uit Kirgizië, stelde u dat uw asielprocedure heel snel was gegaan en dat u onvoldoende tijd had om uw gedachten te ordenen en u voor te bereiden. Ook uw echtgenote haalde aan dat ze toen nog niet wist hoe ze zich moest voorbereiden of wat ze moest zeggen (CGVS M.(...), d.d. 23 januari 2018, p.11; CGVS Z.(...), d.d. 23 januari 2018, p.13). Daar u en uw echtgenote al sinds respectievelijk 2005 en 2010 bekeerd zouden zijn tot het protestantisme, kan het argument dat jullie onvoldoende tijd hadden ter voorbereiding van jullie asielrelaas niet overtuigen (CGVS M.(...), d.d. 23 januari 2018, p.10; CGVS Z.(...), d.d. 23 januari 2018, p.12). Bovendien werden jullie in de loop van jullie eerste asielaanvraag allebei uitdrukkelijk gewezen op de confidentialiteit van jullie verklaringen en het belang de waarheid te vertellen (CGVS M.(...), d.d. 11 januari 2017, p.2; CGVS Z.(...) d.d. 11 januari 2017, p.2). U haalde tevens aan dat u door een miscommunicatie in het opvangcentrum niet op de hoogte was gebracht van de zittingsdag bij de RVV, waardoor u niet in staat was uw bekering te vermelden tijdens de beroepsprocedure (CGVS M.(...), d.d. 23 januari 2018, p.11; CGVS Z.(...), d.d. 23 januari 2018, p.). Het CGVS brengt begrip op voor deze mogelijke communicatiefout en uw afwezigheid bij de zitting voor de Raad (zie ook stuk 13). Het kan evenwel niet overtuigen dat u ook uw advocaat op geen enkele manier had ingelicht over jullie protestantse religie die u en uw echtgenote blijkbaar al jarenlang zouden aanhangen en als de belangrijkste en concrete aanleiding beschouwen voor de bedreigingen en ernstige mishandelingen die jullie ondervonden zouden hebben. In het licht van jullie verklaringen tijdens jullie eerste asielaanvraag, kan dan ook geen geloof gehecht worden aan jullie

verklaring dat jullie tot het protestantisme bekeerd zouden zijn, en dat deze religie aan de basis lag van jullie problemen en vlucht uit Kirgizië. Tevens bevestigt deze plotse ommekeer in jullie verklaringen nogmaals de ongeloofwaardigheid van jullie asielrelaas."

De Raad stelt vast dat voorgaande vaststellingen pertinent zijn, draagkrachtig en steun vinden in het administratief dossier. Verzoekers brengen geen concrete tegenargumenten bij die het tegendeel bewijzen vermits zij zich louter beperken tot het volharden in hun verklaringen.

Daarnaast blijkt uit de bestreden beslissing en het administratief dossier dat de verklaringen van verzoekers een ernstig gebrek vertonen aan kennis en interesse over het protestantisme, wat op zijn beurt de onaannemelijkheid van de door hen aangehaalde bekering en daaruit voortvloeiende bedreigingen door U.M. bevestigt. Immers, zo een flagrant gebrek aan kennis over essentiële zaken omtrent het protestantisme valt niet te rijmen met een bekering van de islam naar het protestantisme. Verzoekers hun argumenten hieromtrent kunnen dit flagrant gebrek aan kennis niet verklaren of vergoelijken. De kennis die verzoekers wel tentoonspreiden, weegt immers niet op tegen de in de bestreden beslissingen opgesomde lacunes in hun kennis. Bijgevolg vermogen deze argumenten niet de ongeloofwaardigheid van verzoekers hun vluchtrelaas weg te nemen.

5.3. Waar verzoekers wijzen op de psychologische problemen van verzoekster en hiertoe verwijzen naar de medisch attesten die zij hebben neergelegd, stelt de Raad vooreerst vast dat hieruit niet kan worden afgeleid dat de mentale gezondheidstoestand van verzoekster haar ervan zou weerhouden om geloofwaardige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties en dat haar mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar asielaanvraag zodat de vastgestelde onwetendheden, tegenstrijdigheden en omissies onverkort overeind blijven. Bovendien blijkt uit de opgetekende verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken evenals uit het gehoorverslag van het CGVS dat verzoekster over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om haar vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten en bleek zij zeer gedetailleerde en spontane verklaringen aflegde omtrent haar bekering en de problemen die zij zou hebben ervaren. Daarenboven, zoals terecht opgemerkt in de bestreden beslissing, steunen de vaststellingen van het CGVS niet enkel op de verklaringen van verzoekster, maar ook op verzoekers eigen verklaringen tijdens zijn eerste en huidig tweede verzoek om internationale bescherming aan de hand waarvan het CGVS concludeert dat hun vluchtrelaas en bekering niet geloofwaardig kan worden bevonden.

De attesten kunnen de geloofwaardigheid van het ingeroepen vluchtrelaas evenmin herstellen of als bewijs gelden voor de aangehaalde bedreigingen. Een attest van een arts of psycholoog die een persoon behandelt voor problemen met zijn of haar geestelijke gezondheid, bevat een weergave van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Ook in het geval van verzoekers heeft de attesterende psycholoog enkel op basis van de verklaringen van verzoekster uitspraak kunnen doen over (details van) haar ontvoering, waardoor deze attesten geen uitsluitel geven over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld.

5.4. De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voeren tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hen in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden nood aan internationale bescherming ten opzichte van Kirgizië.

6. Vermits aan het vluchtrelaas en de door verzoekers voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, kunnen zij zich niet dienstig beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

7. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 15 mei 2018, voeren verzoekende partijen aan dat er wel degelijk een band is met het Verdrag van Genève nu hun problematiek betrekking heeft op hun religie en zij om religieuze redenen een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend. Verzoekende partijen wijzen er op dat zij zich bekeerd hebben en dit hebben ondersteund met een attest van de evangelische kerk. Verzoekende partijen wijzen tevens op de radicalisering in hun land van herkomst en argumenteren dat zij behoren tot een kwetsbare groep die niet kan steunen op bescherming van de overheid. Verzoekende partijen leggen nog een aanvullende nota neer met een medisch attest en krantenartikelen aangaande de situatie van de christenen in Kirgizië.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partijen beperken zich immers louter tot het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift aangehaalde argumenten en het formuleren van algemene beweringen, zonder dat zij echter *in concreto* ingaan op en daadwerkelijke en valabele argumenten bijbrengen die vermogen afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op de in de beschikking van 15 mei 2018 opgenomen grond.

Waar verzoekende partijen laten gelden dat er wel degelijk een band is met het Verdrag van Genève nu hun problematiek betrekking heeft op hun religie en zij om religieuze redenen een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar in dit verband het volgende wordt vastgesteld: *“Wat betreft de in het kader van hun huidige verzoek gedane verklaringen dat hun problemen met U.M. hun oorsprong hadden in hun christelijk geloof daar verzoeker in 2005 en verzoekster in 2010 bekeerd zijn tot het protestantisme, stelt de commissaris-generaal voorts op goede gronden het volgende vast:*

“In casu beweert u bij deze aanvraag dat uw problemen met voormeld persoon zijn toe te schrijven aan uw christelijke geloof, verklaring waarmee u de inschatting van de eerste asielaanvraag als zouden uw asielproblemen vreemd zijn aan de Vluchtelingenconventie, aanvecht. Welnu, deze verklaring kan om de volgende redenen niet aannemelijk worden bevonden. Ten eerste dient opgemerkt te worden dat u gedurende uw eerste asielaanvraag uitdrukkelijk verklaarde dat u de Islam belijdt (gehoorverslag CGVS M.(...), d.d. 11 januari 2017, p.4). Ook uw echtgenote verklaarde in het kader van haar eerste asielaanvraag uitdrukkelijk dat ze moslima is (zie verklaring DVZ, 1ste asielaanvraag Z.(...), d.d. 16 november 2016, rubriek 9). Jullie haalden in het kader van de eerste asielaanvraag beiden enkel aan dat jullie door U.(...) en zijn kompanen bedreigd werden uit louter winstbejag. U zei zelf dat de uitbreiding van uw onderneming en het groeien van uw inkomsten de oorzaak was van uw problemen (CGVS M.(...), d.d. 11 januari 2017, p.8 en p.17-18). Uw echtgenote verklaarde toen bijvoorbeeld ook uitdrukkelijk dat “alles begon met [het] feit dat mijn man [een] business had” (CGVS Z.(...), d.d. 11 januari 2017, p.12). Deze elementen illustreren dat jullie zich beiden identificeerden als moslims, en dat

jullie jullie huidige religie op geen enkele manier aanhaalden als oorzaak van de bedreigingen, doch wel uw beroepsactiviteiten.

Tijdens jullie tweede asielaanvraag werd evenwel een heel andere versie van de feiten uiteengezet. Jullie stelden merkwaardig genoeg dat jullie protestantse religie zelfs de voornaamste reden van jullie vlucht uit Kirgizië zou zijn. Zo verklaarde u het volgende: "alle problemen zijn ontstaan door mijn religie", "Maar de problemen zijn begonnen toen hij [U.(...)] op een of andere manier, ik weet niet hoe, te weten kwam dat ik anders gelovig was." (gehoorverslag CGVS M.(...), d.d. 23 januari 2018, p.2 en p.5). Ook uw vrouw stelde dat jullie religie aan de basis zou liggen voor alle problemen met U.(...): "Dus eigenlijk kwam het erop neer dat hij [M.(...)] zijn moslimgeloof heeft verraden omdat hij zich bekeerd had, en daardoor kreeg hij deze problemen", "dus de belangrijkste redenen van onze asielaanvraag zijn het feit dat we in ons land niet langer konden blijven door onze religie, we werden zelfs bedreigd, het waren levensgevaarlijke bedreigingen", "dus de hoofdproblemen waarom we naar hier kwamen hebben te maken met onze religie. Dus met deze religie worden we in ons land niet geaccepteerd. We worden psychisch onder druk gezet. Ons leven liep gevaar, concreet leven van mij, mijn man en mijn kinderen" (gehoorverslag CGVS Z.(...), d.d. 23 januari 2018, p.4, 5, 6, 11 en 12). Jullie legden tevens twee getuigenissen neer, opgetekend door de zus van uw echtgenote en diens respectievelijke echtgenoot, waarin genoteerd staat dat jullie religie de oorzaak van alle problemen zou vormen (zie stukken 6 en 7). Geconfronteerd met de vraag waarom jullie dan niet eerder hadden aangehaald dat jullie religie aan de basis lag van jullie vlucht uit Kirgizië, stelde u dat uw asielprocedure heel snel was gegaan en dat u onvoldoende tijd had om uw gedachten te ordenen en u voor te bereiden. Ook uw echtgenote haalde aan dat ze toen nog niet wist hoe ze zich moest voorbereiden of wat ze moest zeggen (CGVS M.(...), d.d. 23 januari 2018, p.11; CGVS Z.(...), d.d. 23 januari 2018, p.13). Daar u en uw echtgenote al sinds respectievelijk 2005 en 2010 bekeerd zouden zijn tot het protestantisme, kan het argument dat jullie onvoldoende tijd hadden ter voorbereiding van jullie asielrelaas niet overtuigen (CGVS M.(...), d.d. 23 januari 2018, p.10; CGVS Z.(...), d.d. 23 januari 2018, p.12). Bovendien werden jullie in de loop van jullie eerste asielaanvraag allebei uitdrukkelijk gewezen op de confidentialiteit van jullie verklaringen en het belang de waarheid te vertellen (CGVS M.(...), d.d. 11 januari 2017, p.2; CGVS Z.(...) d.d. 11 januari 2017, p.2). U haalde tevens aan dat u door een miscommunicatie in het opvangcentrum niet op de hoogte was gebracht van de zittingsdag bij de RVV, waardoor u niet in staat was uw bekering te vermelden tijdens de beroepsprocedure (CGVS M.(...), d.d. 23 januari 2018, p.11; CGVS Z.(...), d.d. 23 januari 2018, p.). Het CGVS brengt begrip op voor deze mogelijke communicatiefout en uw afwezigheid bij de zitting voor de Raad (zie ook stuk 13). Het kan evenwel niet overtuigen dat u ook uw advocaat op geen enkele manier had ingelicht over jullie protestantse religie die u en uw echtgenote blijkbaar al jarenlang zouden aanhangen en als de belangrijkste en concrete aanleiding beschouwen voor de bedreigingen en ernstige mishandelingen die jullie ondervonden zouden hebben. In het licht van jullie verklaringen tijdens jullie eerste asielaanvraag, kan dan ook geen geloof gehecht worden aan jullie verklaring dat jullie tot het protestantisme bekeerd zouden zijn, en dat deze religie aan de basis lag van jullie problemen en vlucht uit Kirgizië. Tevens bevestigt deze plotse ommekeer in jullie verklaringen nogmaals de ongeloofwaardigheid van jullie asielrelaas."

De Raad stelt vast dat voorgaande vaststellingen pertinent zijn, draagkrachtig en steun vinden in het administratief dossier. Verzoekers brengen geen concrete tegenargumenten bij die het tegendeel bewijzen vermits zij zich louter beperken tot het volharden in hun verklaringen.

Daarnaast blijkt uit de bestreden beslissing en het administratief dossier dat de verklaringen van verzoekers een ernstig gebrek vertonen aan kennis en interesse over het protestantisme, wat op zijn beurt de onaannemelijkheid van de door hen aangehaalde bekering en daaruit voortvloeiende bedreigingen door U.M. bevestigt. Immers, zo een flagrant gebrek aan kennis over essentiële zaken omtrent het protestantisme valt niet te rijmen met een bekering van de islam naar het protestantisme. Verzoekers hun argumenten hieromtrent kunnen dit flagrant gebrek aan kennis niet verklaren of vergoelijken. De kennis die verzoekers wel tentoonspreiden, weegt immers niet op tegen de in de bestreden beslissingen opgesomde lacunes in hun kennis. Bijgevolg vermogen deze argumenten niet de ongeloofwaardigheid van verzoekers hun vluchtrelaas weg te nemen."

Verzoekende partijen werpen hier geen ander licht op. Het louter op algemene wijze herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen vormt geen dienstig verweer en is geenszins van aard om de ongeloofwaardigheid van hun relaas te herstellen. Verzoekende partijen ontkrachten, noch weerleggen de verschillende pertinente vaststellingen in de bestreden beslissingen op grond waarvan terecht tot de ongeloofwaardigheid van hun voorgehouden bekering tot het protestantisme en daaruit volgende bedreigingen (door U.M.) wordt besloten.

In zoverre verzoekende partijen op algemene wijze laten gelden dat zij hun bekering ondersteund hebben met een attest van de evangelische kerk, laten ze geheel na een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissingen in verband met de door hen neergelegde attesten van een

evangelische kerk wordt vastgesteld, met name: *"Jullie legden tevens een kopie neer van een attest van een evangelische christelijke kerk, afgeleverd op 13 oktober 2017 te Bishkek. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt evenwel dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Kirgizische documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. (...) Jullie legden tevens een origineel attest van de evangelische kerk Philadelphia neer, afgeleverd op 21 januari 2018 te Hoboken. Zelfs indien u en uw echtgenote zich (in België) zouden interesseren in het christendom, hetgeen als ongeloofwaardig voorkomt op basis van de hierboven gedane vaststellingen, dan nog moet worden opgemerkt dat jullie geen andere concrete vervolgingsfeiten wegens een eventuele interesse in deze religie aanhalen. Sowieso is het CGVS van oordeel dat er actueel geen redenen zijn om de vluchtelingenstatus toe te kennen omwille van het behoren tot de christelijke minderheid in Kirgizië, laat staan omwille van het louter tonen van interesse in het christendom. Uit bijgevoegde informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt immers dat leden van de christelijke gemeenschap soms problemen kunnen ervaren in Kirgizië, vooral in verband met begravingen op openbare (islamitische) begraafplaatsen (zie ook brief advocaat met bijgevoegde mensenrechtenrapporten, stuk 5), doch er is geen sprake van veralgemeende systematische vervolging van christenen. Bijgevolg gebeurt de beoordeling van vervolging om religieuze redenen ten aanzien van Kirgizische asielzoekers op basis van de persoonlijke merites van de aanvraag. Allereerst werd vastgesteld dat geen geloof kon worden gehecht aan jullie bekering tot het protestantisme en de daaruit voortvloeiende bedreigingen. Dat u en uw echtgenote zich eventueel zouden interesseren in het christendom -daargelaten of deze interesse voortvloeit uit opportunistische overwegingen met het oog op jullie asielaanvraag- leidt bijgevolg evenmin tot de toekenning van internationale bescherming op basis van religieuze overtuiging."*

Een verwijzing naar algemene informatie, zoals verzoekende partijen naar enkele door hen (per schrijven van 20 juni 2018) bijgebrachte artikelen omtrent religie, radicalisering en religieus geweld in Kirgizië/Kirgistan volstaat, net als de zeer algemene en niet verder toegelichte of onderbouwde bewering tot een kwetsbare groep te behoren die niet kan steunen op bescherming van de overheid, niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven hier, gelet op de ongeloofwaardigheid van hun relaas, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Betreffende het door verzoekende partijen neergelegde attest van een psycholoog N.K. van 26 juni 2018, waaruit blijkt dat eerste verzoekende partij A.M. sinds maart 2018 voor haar psychologische problemen wordt opgevolgd, merkt de Raad op dat niet wordt betwist en het betreuwenswaardig is dat verzoekende partij A.M. met psychische problemen te kampen heeft. Echter, waar in het schrijven van de psycholoog op algemene wijze wordt gesteld dat deze het gevolg zouden zijn van een werkelijke vrees naar aanleiding van de traumatische gebeurtenissen in het verleden en het geweld waarvan verzoekende partij A.M. vroeger het slachtoffer zou zijn geweest –zonder dat concreet wordt toegelicht/gepreciseerd om welke feiten het precies gaat-, merkt de Raad op en benadrukt hij dat dit betreffende stuk van de psycholoog evenwel geen uitsluitend biedt over de specifieke oorzaak van de psychische/medische problemen van verzoekende partij. Een arts/psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze problemen/verwondingen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). Het attest van de psycholoog met betrekking tot verzoekende partij A.M., dat voor wat zijn inhoud betreft en de hierin gesuggereerde oorzaak van de problematiek gebaseerd is op verzoekende partij A.M. haar verklaringen en dus niet op een objectieve bron van informatie, kan derhalve bezwaarlijk als ondersteuning en begin van bewijs dienen van het door verzoekende partijen uiteengezette relaas. Het attest, waaruit overigens niet/nergens blijkt dat verzoekende partij A.M. ten gevolge van de psychische klachten niet in staat zou zijn om op coherente en consistente wijze verklaringen af te leggen en haar vrees voor vervolging aannemelijk te maken, is dan ook geenszins van aard de geloofwaardigheid van het door verzoekende partijen opgediste vluchtrelaas ook maar enigszins te herstellen.

Verzoekende partijen brengen derhalve, gelet op het voorgaande, geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 15 mei 2018 opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS